

[Socialministeren.]

område og fremsætte forslag om sådanne foranstaltninger, som udviklingen måtte gøre påkrævede.

Til at være behjælpelig med den mere praktiske gennemførelse af lovens foranstaltninger samt til at bistå blinde såvel i den daglige tilværelse som i erhvervspørgsmål foreslås endvidere i fornødent omfang ansat blindekonsulenter. Man vil her bygge videre på erfaringer, der er gjort med en forsøgsmæssig ordning.

Med hensyn til de økonomiske konsekvenser af lovforslaget vil jeg fremhæve, at der kun i begrænset omfang stilles forslag om udvidelse af området for statens forpligtelser. Dette gælder foruden reglerne om blindekonsulenterne især de regler, der tilsigter udvidet bistand af forskellig art i erhvervspørgsmål, men jeg vil gerne fremhæve den store betydning, det har, at der i så stort omfang som muligt kan skaffes egnet beskæftigelse til de blinde og svagsynede, der er i stand til at arbejde helt eller delvis. Lovforslaget er iøvrigt udformet som en rammelov, der giver mulighed for at tilpasse for sorgen til de skiftende krav, og administrationen af loven er undergivet den kontrol fra lovgivningsmagtens side, som følger af, at størrelsen af de beløb, der anvendes til de forskellige foranstaltninger, skal fastsættes på de årlige bevillingslove.

Idet jeg iøvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om midlertidigt tillæg til visse ydelser i henhold til ulykkesforsikringsloven, loven om invaliderente m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige samt loven om invalideforsørgelse.*

Ved loven af 20. maj 1952 om midlertidigt tillæg til visse ydelser i henhold til ulykkesforsikringsloven, loven om invaliderente m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige samt loven om invalideforsørgelse blev løbende renteerstatninger i anledning af ulykkestilfælde, indtruffet før den 1. april 1947, forhøjet med 25 pct. med virkning fra den 1. april 1952, hvorved

disse erstatninger opnåede samme procentvise forhøjelse som løbende dagpengeydelse og renteerstatninger i tilslutning til ulykkestilfælde, indtruffet efter den 1. april 1947. De sidstnævnte ydelser, altså ydelser i anledning af ulykkestilfælde efter den 1. april 1947, er i henhold til en i 1948 gennemført lovgivning undergivet automatisk regulering efter svingningerne i detailpristallet, og forhøjelsen af disse automatisk pristalsregulerede ydelser vil den 1. april 1956 nå op til ialt 35 pct. Ministeriet finder det rimeligt, at de løbende renteerstatninger som følge af ulykkestilfælde, indtruffet før den 1. april 1947, får en tilsvarende procentvis forhøjelse. Det foreliggende lovforslag går ud på, at det midlertidige tillæg i betragtning af den siden 1952-lovens gennemførelse stedfundne prisudvikling forhøjes fra 25 pct. til 35 pct. fra den 1. april 1956 at regne.

Med disse bemærkninger skal jeg også anbefale dette lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Jeg skal endvidere fremsætte for det høje ting *forslag til lov om udskydelse af revision af visse bestemmelser i lov om offentlig forsorg (offentlig støtte til institutioner for børneforsorg).*

I lov nr. 92 af 14. marts 1951 om ændringer i forsorgsloven vedrørende forøget offentlig støtte til institutioner for børneforsorg er det fastsat, at forslag om lovens revision skal fremsættes for rigsdagen i den ordinære rigsdagssamling 1955—56. Man mente ved lovens vedtagelse at burde begrænse dens gyldighed til en periode på fem år, så at der på grundlag af de gennem denne periode indvundne erfaringer ville kunne fremsættes forslag om statens støtte til institutioner for børneforsorg i den påfølgende tid.

Den 15. oktober 1953 er der imidlertid af socialministeriet nedsat et udvalg om børneforsorgens administration, der har fået til opgave at tage de øvrige afsnit om børneværn i forsorgsloven op til revision. Endvidere er det i lov nr. 177 af 11. juni 1954 om adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om inddragelse under børneforsorg m. v. fastsat, at forslag til revision af denne lov fremsættes for folketinget i folketingsåret 1957—58. Under hensyn til sidstnævnte lovbestemmelse og til, at udvalget

[Socialministeren.]

om børneforsorgens administration ikke vil kunne ventes at afslutte sit arbejde i den nærmeste fremtid, har regeringen fundet det rettest at lade revisionen af forsorgslovens afsnit om offentlig støtte til institutioner for børneforsorg udskyde til folketingsåret 1957—58. Til dette tidspunkt vil det være muligt foruden forslag til revision af den midlertidige lov af 11. juni 1954 om adgang til domstolsprøvelse at fremsætte forslag om de øvrige ændringer i børneværnsafsnittet, som måtte findes nødvendige efter afslutning af administrationsudvalgets arbejde.

Med disse bemærkninger skal jeg også anbefale dette lovforslag til det høje tings velvillige behandling.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Indenrigsministeren (Carl Petersen): Her ved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om økonomisk udligning m. v. mellem Københavns kommune og Frederiksberg og Gentofte kommuner.*

Som bekendt blev der ved lov nr. 48 af 14. februar 1951 gennemført forskellige ændringer i den siden 1937 bestående udligningsordning mellem de 3 store hovedstadskommuner. Endvidere blev der i 1953 på et enkelt punkt gennemført en yderligere ændring af praksis med hensyn til beregningen af de udligningstilsvare, som Frederiksberg og Gentofte kommuner — efter lovens iøvrigt ret komplicerede beregningsmåde — skal svare til Københavns kommune.

Med disse ændringer blev udligningsloven forlænget ved lov nr. 297 af 17. november 1953, idet det dog samtidig blev bestemt, at forslag til lovens revision skulle fremsættes i folketingsåret 1955—56, og at en særlig voldgiftsret, hvori de tre kommuner var repræsenteret, inden den 1. december 1955 skulle afgive en udtalelse til indenrigsministeren om, hvorvidt og da i hvilke henseender ændringer i loven måtte være ønskelige under hensyn til de 3 kommuners indbyrdes stilling på det tidspunkt, udtalelsen blev afgivet.

Den 30. november 1955 har voldgifts-

retten afgivet en enstemmig betænkning vedrørende lovens revision. Voldgiftsrettens udtalelse konkluderer i et lovforslag, der er enslydende med det lovforslag, som jeg hermed har den ære at fremsætte for det høje ting.

I sin betænkning kommer voldgiftsretten til det resultat, at der ikke bør fremsættes forslag om en dyberegående revision af den gældende udligningsordning nu, da en reform af vort skattesystem og af byrdefordelingen mellem stat og kommuner og mellem kommunerne indbyrdes er på dagsordenen, idet sådanne reformer ikke vil kunne undgå at få indflydelse på spørgsmålet om, hvorledes udligningen mellem de 3 hovedstadskommuner bør gennemføres.

Retten har dog ment, at det er naturligt at foretage ændringer på enkelte specielle punkter, hvorom jeg henviser til lovforslaget og til voldgiftsrettens betænkning, der er aftrykt som bilag til forslaget.

Med hensyn til virkningerne af de foreslåede ændringer skal jeg nævne, at foretagne beregninger viser, at dersom det foreliggende forslag havde været gældende for regnskabsårene 1953—54 og 1954—55, ville Frederiksbergs udligningstilsvare være blevet forøget med henholdsvis ca. 0,4 mill. kr. til ca. 7,3 mill. kr. og knap 0,6 mill. kr. til ca. 8,3 mill. kr. Gentoftes udligningstilsvare ville for begge de nævnte år være blevet forøget med omkring 1,5 mill. kr. til henholdsvis ca. 13 mill. kr. og ca. 13,7 mill. kr. København ville altså i 1953—54 fra de to kommuner have fået ialt ca. 1,9 mill. kr. mere og i 1954—55 ialt ca. 2,1 mill. kr. mere end efter de gældende regler.

De for de to år faktisk betalte udligningstilsvare er beregnet på grundlag af den af København i disse år faktisk anvendte grundskyldpromille på 7,5. Da forhøjelsen af den københavnske grundskyldpromille til 11 fra 1. april 1955 imidlertid ville medføre en væsentlig nedgang i udligningstilsvarene på det hidtil gældende lovgrundlag, er der foretaget en beregning af virkningerne af forslaget under forudsætning af, at den faktisk anvendte grundskyldpromille i 1953—54 og i 1954—55 havde været 11,0.

Under denne forudsætning betyder forslaget en forøgelse af Frederiksbergs tilsvare med henholdsvis ca. 1,2 mill. kr. og ca. 1,5